

SETNÍKOVA VÍRA

(kázání, evangelický sbor Krnov, neděle 23.1.2022)

Čtení: Matouš 8,5-13
Epištola Římanům 1,16-17

Máte víru? A jak je vaše víra silná? Jak důležitá je pro vás vaše víra? Usnadňuje vám život nebo je vám naopak břemenem? Obohacuje vás nebo vás naopak připravuje o nějaká potěšení? Osvobozuje nebo svazuje?

Víra je skutečně velmi důležité slovo, a ještě víc než slovo – je to ctnost, je to životní postoj. I sekulární psychologové mluví o víře s úctou – jako o jedné z motivačních sil, která udržuje lidi nad vodou, která člověka žene kupředu a pomáhá mu překonávat překážky.

Víra je samozřejmě jedním ze základních biblických pojmů a jednou z nejdůležitějších součástí křesťanského života. Není možné být křesťanem a nemít víru☺.

Ježíšovo setkání se setníkem – římským vojákem – nám ukazuje krásný příklad, co víra znamená.

Je zajímavé, že evangelia velmi často vybírají velmi překvapivé lidi jako příklady víry. Můžeme si vzpomenout na dobrého Samaritána (tedy kacíře z pohledu pravověrného Žida), syrofenickou ženu (která Ježíše žádala o uzdravení dcery), prostitutku nebo celníka. A dokonce i důstojníka nepřátelské armády!

Setník (neznáme jeho jméno, jen jeho hodnost – byl to docela mocný muž, velitel stovky vojáků) – tento setník byl oficiálně nepřítelem židovského národa. Patřil k okupantům, kteří přišli do Judska, aby je zotročili a udrželi zotročené.

Tady v Krnově jste mívali kasárny ruských vojáků – jsem si jistý, že pamětníci dobře pamatují, jakou měli náklonnost k těmto okupantům☺. Myslím, že většina lidí se na ně dívala s otevřenou nevraživostí. Nepřátelští vojáci prostě nejsou vítaní.

Židé Ježíšovy doby byli navíc velmi hrdí na svou národní a náboženskou identitu, a věřili, že i jen dotek takového pohana by je znečistil, takže se striktně vyhýbali setkání s někým podobným.

Ovšem, zjevně se vyskytly i výjimky – jednou z nich je právě náš bezejmenný setník z města Kafarnaum. V Lukášově variantě příběhu jsou to právě židovští představitelé, kdo přijde za Ježíšem s doporučením: *přišli k Ježíšovi a snažně ho prosili: „Je hoden, abys mu to udělal; neboť miluje náš národ, i synagógu nám vystavěl.“*

Takže tento důležitý muž, místní velitel, přichází k Ježíši s prosbou o uzdravení jeho oblíbeného služebníka.

To skutečně zní jako prvotřídní doporučení – nejenže jej doporučují vedoucí církve, ale navíc prosí ne za sebe, ale za druhého, navíc za někoho, kdo byl hodnostně o tolik níže, kdo byl ještě méně než podřízený – otrok!

To je skutečně znak pozoruhodné osobnosti.

A ještě jedna věc ukazuje, že je to někdo zvláštní – totiž to, že byl ochoten se ponížit, aby získal pro svého přítele pomoc.

My se většinou trochu ostýcháme žádat o pomoc, nebo jsme příliš pyšní, abychom to udělali.

Ale je nezbytné se pokořit, pokud člověk má dojít pomoci...

Náš setník to udělal, a navíc pro pouhého otroka!

Ježíš je ochoten jít a navštívit jej, a pomoci. Nešpekuluje nad hodnostmi nebo národnostmi lidí, prostě chce jít, uzdravit, zachránit.

Jenže najednou, navzdory tomu, že je důležitým člověkem, navzdory tomu, že jej doporučila smetánka židovské společnosti, setník se cítí zcela nehodný návštěvy takové osobnosti, jako byl Ježíš. A hned se omlouvá a stahuje se.

Je pozoruhodné, že používá přesně opačných slov než, co oni státní představitelé o něm řekli: „Nejsem hoden...“

Ta fráze se stala velmi známou, dokonce se dostala do velmi staré církevní tradice: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu, ale řekni jen Slovo a má duše bude uzdravena...“

Je to velmi silné vyznání, které obsahuje všechno důležité:

1. vyznání hříchů – jsem hříšník a nezasloužím si Tvou lásku ani Tvou pozornost.
2. Ale, Ty, Pane, jsi dost velký na to, abys celou věc zvládnul, i bez toho, abys vešel do mého domu. Prostě rozkaž a všechny síly světa Tě musí poslechnout!

Je pozoruhodné, jak naše povolání a práce ovlivňuje náš způsob myšlení: filozofové vyjadřují své přesvědčení úplně jinak než inženýři nebo doktoři nebo kuchaři nebo farmáři; a samozřejmě úplně jinak než vojáci.

Obrázek nemoci jako ďábelského vojáka, který musí poslechnout Ježíšův rozkaz, je skvostný. Ježíš velí, a každá mocnost jej musí poslouchat.

Mohlo by se nám to zdát poněkud zjednodušené – příklad zeleného mozku – ale byla to skutečně neobvykle silná víra – myslím, že ještě mnohem větší, než Ježíšovo proslulé hořčičné zrnko. Setník si skutečně Ježíše velice vážil, v podstatě Jej postavil na roveň Bohu samotnému, tomu, který stvořil celý svět pouhým Slovem: „prostě řekni jen Slovo, a můj služebník bude uzdraven.“

Ježíš užasne, když toto vyznání slyší: „S takovou vírou jsem se ještě nesetkal.“

Je jedno, že se jedná o nepřátelského vojáka, nezáleží na tom, že je jiného náboženství – jeho víra je příkladná.

Dobrý příklad třeba právě pro nás.

Jsme povoláni, abychom věřili Ježíši tak, jako tento nekomplikovaný setník. Abychom k Němu přišli, když máme problém, abychom pokorně prosili a věřili, že Jeho Slovo má moc zachraňovat.

To je víra evangelií a epištol: moc ke spasení pro každého – nezáleží na naší národnosti, a dokonce ani na našem náboženském vyznání. Jestliže věříme Ježíši, můžeme k Němu volat, a k Otci nebeskému, a On uslyší naše prosby. A také na ně odpoví, jako odpověděl na prosbu onoho věřícího vojáka.

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, Ty přicházíš pod naše střechy, do našich životů, domovů a rodin, i když si to vůbec nezasloužíme. Přinášíš pokoj a naději a lásku, dokážeš i uzdravovat. Pane, tak prosíme za sebe i za všechny naše milé – Pane, drž je ve svých rukou, dej se jim poznat a posilni jejich víru. Pomáhej, zachraňuj a uzdravuj bolesti těla i duše. O to Tě prosíme.

AMEN!